

Natura i contra natura

(1)

L'espai verd com element vital i social

Quan, avui dia, parlem o llegim quelcom relacionat amb el medi ambient o els espais verds, un sentiment, i fins i tot marcat interès, ens abassega. Això és un fet ben palès que ja ningú no pot negar i que no deixa de complaure'ns. Fa pocs dies que aquestes singularitats no es donaven i això vol dir que quelcom ha canviat, i la preocupació per aquesta temàtica és un fet que hem de celebrar.

Diuen que per arranjar quelcom ha d'haver-se espatllat molt. És una trista modalitat que tenim els homes de raonar, però, sens dubte, és un fet que constatem a diari en tots els àmbits del nostre complex social.

A nosaltres ens sembla que el motiu essencial d'aquesta inquietud ha estat el perill d'una tragèdia en la qual, cadascú, se sent protagonista i víctima. La vida és un do preuat, en el grau màxim, i encara que en diguem fàstics ningú no la vol perdre sense sentit.

L'home, per una de tantes inconsciències que l'envolten, ha oblidat o, amb una marcada supèrbia, ha intentat mirar el seu entorn com una parceHa dominada totalment i sotmesa al seu jou. Les sotragades constants, però, l'han fet posar dret i abaixar el cap. Poc a poc aquest «superman», creador de la societat de consum, va veient que la Natura és una fàbrica de producció regulada i un magatzem de productes amb una capacitat limitada i que cal dosificar la seva utilització. L'haver arribat a la Lluna és una conquesta que demostra la potencialitat d'uns cervells, però, entenem que, mes intel·ligent seria aquella comunitat que, amb cura, sense tants neguits —encara que marginant la ganduleria— hagués arribat a assolir el benestar social i comunitari, donant a cada home, pel sol fet d'haver nascut, la garantia d'una pau i responsabilitat, amb un realisme poètico-sensible que fós capaç d'establir un patró sa de cor i ànima, equilibrat i transparent.

L'engany, entre els homes, se sol pa-

gar car, però desgraciadament, és possible, i, fins i tot, molt freqüent. Voler fer el mateix amb la Natura és una follia. Per això, una bona classificació de la vàlua d'un país, pot xifrar-se en el respecte i estima que té a la Natura

i als seus elements. Mirem sinó Anglaterra, i la nostra veïna França, on el moviment ecologista arriba a tenir tanta força, àdhuc política. Si haguéssim de classificar la nostra Espanya sota aquests patrons, on la posaríem?

Causa del desequilibri en el Binomi Home - Natura

La complexitat que aquesta temàtica comporta, és ben clar que no pot, tan sols, exposar-se, en un article. Diguem almenys que, segons s'accepta, cap nació no pot aixecar la senyera victoriosa de tenir resolt aquest greu problema.

El creixement demogràfic; la industrialització, amb la contaminació que comporta, la degradació del medi ambient i l'esgotament dels recursos naturals; les escombraries; etc, en són factors decisius. Tinguem tan sols en compte que, segons diuen, l'any 1600 el nombre d'éssers humans era sols de 500 milions; en l'actualitat s'ha de multiplicar aquesta xifra per set, amb probabilitats de doblar-se en menys de mig segle. A més a més, una gran part de la Terra era pràcticament verge i avui s'ha ocupat massivament, estructurant una densificació totalment irracional que afecta el cos i l'esperit. Com a conseqüència, —entre moltes d'altres— d'aquest fet, és l'augment del biòxid de carbó en l'atmosfera, que pot arribar, l'any 2.000, a un 20 %.

El consum de peix, per exemple, que el món extreu del mar es d'uns 60 milions de tones mètriques a l'any i, segons certs biòlegs marins, el màxim podria xifrar-se en uns 100 milions de tones mètriques. Les despulles de la tecnologia que es converteixen en escombraries i, per tant, en elements conta-

minants, es calcula, tan sols als Estats Units d'Amèrica, en: 142 milions de tones de fum i gasos; 7 milions d'automòbils; 20 milions de tones de paper; 48.000 milions de pots metàl·lics; 26 milions de tones d'ampolles; 3.000 milions de tones de deixalles fabrils i uns 200 bilions de litres d'aigua calenta, més o menys perjudicial.

Els pesticides —crit de triomf prematur de l'agricultura— han estat els responsables de milions de morts d'ocells i del trencament de cadenes biològiques de molt difícil reparació, a part d'efectes, com el del D.D.T., —del que se n'han tirat més de 500 milions de tones— que incapaciten, en un gran percentatge, la fotosíntesi d'algues marines, autèntics aliments dels éssers marins.

A la manca, per aquests i d'altres motius, de la productivitat de les nostres aigües marines, cal sumar-hi uns 500 milions d'hectàrees de terres perdudes per al cultiu a causa de l'erosió, la salinitat i les urbanitzacions; els dos terços dels boscos del món han quedat malparats. Com a conseqüència de tots aquests mòbils desgraciats —seguint la recopilació de dades amb bona fiabilitat—, 150 espècies d'animals ja han desaparegut per l'acció mal entesa dels homes i un miler estan en perill de fer-ho.

ANTONI JONCH I CUSPINERA